

SLOVENSKI NAROD.

Izdaja vsak dan zvečer, izmimo nedelje in praznikov, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vsa leta 18 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oglasila plačuje se od četristopne peti-vrste po 6 kr., če se oglasilo enkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravljalstvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, "Gledališka stolba".

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oglasila, t. j. vse administrativne stvari.

Govor državnega poslanca dr. Gregorca v drž. zboru dne 20. oktobra 1887.

(Po stenografskem zapisniku).

(Dalje.)

Ni težko dokazati, da je ta ukaz protipostaven. On nasprotuje sedaj veljavnim šolskim zakonom, zlasti pa državnim osnovnim zakonom. S tem, da proglašajo vse slovenske ljudske šole za učilnice jezikovne nemške, jemlje nam tudi slovensko ljudsko šolo jednorazrednico. Zaukazuje nadalje, da se z nemščino prerano začeti mora, že v 8. oziroma 7. letu letu starosti, in sicer v drugem, oziroma v prvem šolskem letu četverorazrednic. Zatem odmerja za nemščino preveliko ur na teden. Vseled tega učilnega smotra; kakor je v §. 11 šolskega zakona nastavljen, slovenska šolska mladež na Štajerskem nikakor ne more dosežati. (Poslanec dr. Grégr: germanizacija). Ta smoter more na Štajerskem dosežati samo nemška šolska mladež, katere se ni treba učiti drugega deželjskega jezika. (Jako resnično! na desni).

Za ljudske šole na Štajerskem veljajo naučni načrti vsled ukaza deželne šolskega sveta z dne 8. oktobra 1874. Po njih se imajo učitelji ravnati. Sedaj se vpraša, odkod ali kje morejo učitelji toliko ur vzeti, kolikor bo sedaj treba za nemščino, katerim predmetom bode število ur krčili? Dozdeva se mi, da bode segali po arab, odmerjenim za učni materinski jezik. (Tako je! na desni). To pa pomenja toliko; kakor krčiti pravice in zatirati slovensko materinščino, čemur nasprotuje §. 51. naučnega in šolskega reda z dne 20. avgusta 1870 in državni osnovni zakon z dne 21. decembra 1867 (poslanec dr. Grégr: in človeštvo), kjer se razločno navaja, da ima vsak narod, torej tudi slovenski na Štajerskem, nedotakljivo pravico, varovati in gojiti svojo narodnost in jezik. (Tako je! Čujte! na desni).

Prav pošteno pa je, da ta ukaz slovenskim ljudskim šolam na Štajerskem usiluje nemščino kot obligaten predmet (Čujte, čujte! na desni) in še naposled nemščino upeljuje kot poučni jezik. (Poslanec Vašaty: Največje nasilstvo!). To pa vendar nasprotuje členu XIX. osnovnih državljskih zakonov, kjer se izrecno veli v tretjem odstavku: „v deželah, kjer prebiva več narodov, morajo javne

učilnice biti tako urejene, da zadobi sleherni narod potrebnih sredstev za izomiko v svojem jeziku, ne da bi koga silili učiti se drugega deželjskega jezika.“ Toda baš to, kar ta zakon zaukazuje, sedaj na Štajerskem ni mogoče vsled ukaza deželne šolskega sveta. Kajti po §. 20 šolskega zakona so stariši primorani svoje otroke v šolo pošiljati in vsled tega so slovenski otroci prisiljeni učiti se drugega, to je nemškega jezika.

Morebiti sklicuje se deželni šolski svet na §. 6. šolskega zakona ki veli, da ima poučni jezik in poučevanje v drugem deželjskem jeziku določevati deželni šolski svet, zaslišavši tiste, ki šolo vzdržujejo. Slednje storil je res štajerski deželni šolski svet vprašavši jih, kako hočejo z nemščino imeti v svojih ljudskih šolah.

Nemško-liberalni okrajni in krajni šolski sveti izjavili so se res v zmišlu ukaza, ki ga je izdal deželni šolski svet. Toda baš ti krajni in okrajni šolski sveti z deželnim šolskim svetom vred niso se držali zakona. Kajti zakon ima še pristavek, kateri veli, da smejo poučni jezik in učenje drugega šolskega jezika določevati le držač se mej, po zakonu odkazanih. No, in baš teh mej se niso držali ne okrajni in krajni šolski sveti nemško-liberalni, pa tudi deželni šolski svet ne.

Vender tudi z ukazom deželne šolskega sveta niso bili zadovoljni vsi krajni in okrajni šolski sveti spodnještajerski. Marveč, slovenski okrajni in krajni šolski sveti izjavili so se nasprotno.

Prosim pa, visoka zbornica, naj na znanje vzame, da ovi slovenski šolski sveti ne zamerjujejo nemščine v slovenskih ljudskih šolah spodnještajerskih!

Izjavili so željo, naj bi nemščina bila poučni predmet v slovenskih ljudskih šolah na spodnjem Štajerskem, ker je znanje nemščine koristno, potrebno, toda uči naj se le toliko ur, da je po pametnih pedagogičnih načelih mogoče odobriti, zlasti pa ne prerano, k večjemu v 4. ali 5. šolskem letu. (Tako je! na desni.)

Nadalje izjavili so se, da hočejo, naj velja nemščina kot neobligaten poučni predmet, nikakor pa ne kot obligaten predmet in še najmanj kot poučni jezik, ker bi to nasprotovalo XIX. členu osnovnih državljskih pravic, ki so ondi slovenskemu narodu zajamčene. Ta člen XIX. je paladij

ali zaštitba narodne svobode v Avstriji in te si Slovenci ne dajo vzeti, tudi ne po ukazu deželne šolskega sveta. (Bravo! na desni)

Ni resnično, kar nekateri listi pišejo, da bi Slovenci sploh ne trpeli nemščine v slovenskih ljudskih šolah. Toda želimo, da se nemščina uči na pameten način v naših šolah. Ko so torej slovenski okrajni in krajni šolski sveti izvedeli vsebino ukaza deželne šolskega sveta, uložili so ugovor ali pritožbo zoper njo (zlasti Šmarije, Leskovec, Majšberg sv. Janž na Dravskem polju, Wurmberg, sv. Vrban, sv. Lovrenc, sv. Marjeta, sv. Marko, sv. Andraž) pri c. kr. namestniku v Gradcu do naučnega ministra, naj bi ta razveljavil oni ukaz, ker je protipostaven.

Osoda teh pritožb je čudna. Uložene bile so pred bolje nego pol letom, pa še sedaj niso rešene.

Tukaj je le jedno izmed dveh mogoče. Ali jih neče c. kr. namestnika v Gradcu dalje poslati, ali pa kje v naučnem ministerstvu leže, ker jih tukaj rešiti nečejo ali ne utegnejo. (Konec prihr.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 25. oktobra.

Kakor se kaže, bodo v kratkem konservativci predlagali v državnem zboru konfesionalno šolo. Ministri Pražak, Dunajevski, Falkenhayn in Welscherheim niso nič proti konfesionalni šoli. Drugi ministri pa hočejo, da se še obdrže državni šolski nadzorniki, v ostalem so pa tudi pripravljeni ustreči željam nemških konservativcev. Vlada sama ne bode storila nobene inicijative v tej zadevi, a če bodo nemški konservativci sami konfesionalno šolo predlagali, bode jo vlada podpirala, če se bode le njej pustilo šolsko nadzorstvo. Poslanec dr. Fux je že izdelal načrt zakona za uvedbo konfesionalne šole. — Staročehi so baje že pripravili precej odjenjati vladi. Rieger je že poudarjal v klubu, da so se Čehi predaleč upali, da se torej morajo nekoliko umakniti. Vse po stari navadi. Na shodih volilcev poslanci obirajo vlado, ko pa pridejo v državni zbor, jej pa zopet v vsem prikimujejo.

Lienbacher je popolnem prestopil k liberalcem. To se je pokazalo pri letošnjih volitvah v delegacijo. S Solnogradskega so v državnem zboru 3 konservativni in 2 liberalna poslanca. V prejšnji dobi državnega zbora je bil vselej voljen v delegacijo Lienbacher s tremi glasovi, njega namestnikom

LISTEK.

Začetek romana.

(Obrazek s Slovaškega. Češki spisala Gabrijela Preissová.)

(Dalje.)

Poluša je ustala in storila po materini volji, vender se je pregibala brez misli kakor stroj. Ko se je vrnila pripravila je za večerjo in postala pri peči. Mati zllila je v skledo polivko, sedla k mizi in prekrizavši se jela sta z možem jesti.

„Ali ne greš jest?“ silila je hčer.

„Nisem lačna.“

„A polivka bo hladna, opomni! je oče.“

„Ne morem večerjati; nobenega poželjenja nemam do jedi.“

Ko sta se roditlja najedla, pospravila je Poluša z mize ter odnesla in pomila na ognjišču namizje. Oče ugasnil je petrolejevo svetilnico, da bi se zastoj ne kurilo, ker že nobenega dela ni. Nato začel je z ženo moliti rožni venec, kateremu je Poluša slabo odgovarjala. Po navadni nedeljski molitvi govorilo se je običajno precej časa, dokler ni spalec prevladal. Danes pa je omenila Poluša s pro

sečim glasom, da bi rada lègla. Vošila je starišem lahko noč in odšla v vežo, kjer je stala njena postelja. Sleksi se postljala si je in pokleknila k postelji, da bi pred spanjem še nekoliko pomolila. A mestu molitve vračala se jej je misel o sestanku z baronom, čarovala si je razne podobe in čudne želje. — Čez dolgo časa šla se je mati odhajaje k počitku prepričat, je-li Poluša zaprla dveri z zapahom, in ker ni tega storila, zapahnila jih je sama tiho jezeč se.

„Poluša, ali spiš?“ izpregovorila je glasneje.

„Še ne, molila sem,“ odgovorila je devojka hitro legajoč v posteljo.

„Pozabila si zapreti; da moram vedno za taboj gledati! Torej lahko noč!“

„Lahko noč, mamica!“

Poluša ni mogla zaspiti. Zuhaj ujasnilo se je mej tem nebo, zvezde so se prikazale, in mesec pošiljal je skozi dve mali okenci nad vratmi jasno-zolte trakove v vežo, da je Poluša dobro razločevala ondi razstavljene stvari. Skušala je zaspiti, a ker to nikakor ni šlo, sedla je na postelji in motrila skozi okenci nad vratmi kačoči se košček neba. Spomnila se je Tončka in srce jelo jej je boječe

biti. A zopet domislila se je bližnjega jutra, in tako je šlo neprenehoma, dokler niso pobledle zvezde in ni nastala temota mej nočjo in novim dnevom. Kmalu začeli so nekje psi lajati, in petelin je zapel. Poluša pazila je, kedaj bo bila ura v sobi; naposled se je čula — štiri. Sicer na jesen ni ustajala tako rano, danes pa je že skočila iz postelje, oblekla si kijkljo in jopico in kakor je vedela postljala. Poklekivši izpregovorila je hitro in nepazljivo nekaj molitvic.

Ko je bila gotova, bila je četrt na pet. „Kako počasi mineva čas,“ mislila je.

Odmaknila je tiho zapah pri vratih in pogledala vün. Narajal se je lep dan. Potem otipala je v veži skledo z vodo, v dolbini našla je milo in tako se je na pragu skrbno umila. Zdaj bilo je treba iti po greben v sobo — Poluša je trenotek premišljevala, potem pa je tiho odprla dveri.

Mati jo je vender čula.

„Ali si že ustala?“ rekla je iz postelje.

„Da, mamica, nič več nesem mogla spati,“ odgovorila je Poluša. „Na peto uro gre in zato mislim, da bi lahko skuhala za vas zajutrak. Potem pojdem v gozd po iveri,“ dostavila je s strahom,

pa kak drug konservativec tudi s tremi glasovi. Odkar je pa začel Lienbacher se približevati liberalcem, ga pa volita tudi liberalca, je torej jednoglasno voljen. Za namestnika je pa do letos bil voljen konservativec s tremi glasovi. Letos je pa Lienbacher sam pri volitvi namestnika dal glas liberalnemu kandidatu in voljena sta Lienbacher jednoglasno in liberalci Wegscheider s tremi glasovi. Lienbacher je torej popolnoma popustil svoje konservativne tovariše. Morda se nadeja, da kmalu pridejo liberalci na krmilo in mu iz hvaležnosti prepusté kak ministerski sedež.

Neka visoka osoba je malo pred začetkom zborovanja državnega zbora imela pogovor z nekim dostojanstvenikom o **notranjem položaju**. Dotični pogovor je priobčila Regnerjeva „Oester. Revue“. Dostojanstvenik se je izjavil, da se bode ta levica in desnica zastopaj prizadevali vreči Taaffeja. Kak levičar morda še pride v ministerstvo, a Taaffe ostane, ker ga vzdržuje neka višja moč. Naloga Taaffejeva je ohraniti sedanji provizorij, dokler ne nastopijo vnani dogodki, za katere se država sedaj pripravlja. Vojna je neizogibljiva, kajti notranje in vnanje zadeve silijo k temu. Vojna bode stala dosti žrtev in se ne ve, kako se bode končala, a vsekako bode njen upliv dobrodejen, ker bode z jednim udarcem pomela sedanjo politično in narodnostno razcepljenost. Glavna naloga vlade je, zboljšavati vojsko. Poslednja leta se je mnogo storilo v tem oziru vsled požrtovalnosti desnice, o čemer se je vladar prepričal pri poslednjih manevrih. Taaffe mora vkupe držati razne elemente do vojne, ki se še ne ve, kdaj bode, a najbrž poprej, kakor si kdo misli. Vojna bode pa vse razmere temeljito predurila. — Koliko je v tem resnice, ne moremo uganiti, a velike vojaške priprave poslednjih let dokazujejo, da ta pogovor, če je le res bil, ni prazen.

Galski deželni zbor se bode baje že sklical v začetku novembra. Potemtakem bi zboroval hkratu z delegacijama. Nam se to ne zdi prav verjetno, ker je nekaj deželnih poslancev v delegaciji in bi torej nekateri okraji v deželnem zboru ne bili zastopani.

Vnanje države.

Bolgarska vlada je baje izvedela, da so bolgarski emigrantje Bagčevanov, Babaljan, Radkov in Kosarev in več drugih v srbskih selih blizu meje in si prizadevajo v Bolgariji napraviti kako ustajo. Vlada se je že zaradi tega pritožila v Belemgradu, a ni dobila nobenega odgovora. Poslednji čas baje bolgarski emigrantje zelo odhajajo iz Rumunije v Srbijo. — Več oseb, katere so bili zaprti tisto noč pred volitvami, namerava te krivice v posebnej peticiji pojasniti knezu. Vlada pa hoče to zabraniti, Radoslavov je zategadel pisal knezu in mu pojasnil nezakonito postopanje vlade. — Sebranje se snide pojutrišnjem. Ker se opozicija zborovanja ne bode udeležila, bode zasedanje najbrž precej mirno.

Srbska skupščina snide se najbrž že v začetku novembra. Njena glavna naloga je urejenje srbskih financ. V zbornici se bode jasno razsvetlilo slabo gospodarstvo prejšnje vlade. Vlada bode skupščini predložila še zakone o premeni davčne sisteme o vojni organizaciji, zboljšanj pravosodja in poka. Zborovala bode v Niši, kakor je že navadno.

Nemci sedaj čutijo, da so se jako motili, ko so si bogvedi kake dobrote obetali od zjedinjene Nemčije. Nekateri države bi se že rade odtrgale od Nemčije, ko bi bilo to lahko mogoče. To se je videlo pri posvetovanju o vojnem budgetu v bavorske zbornici. Budget se je res dovolil, a le zatekel, ker je pa Versaillske pogodbi Bavarska zave zana skrbeti za toliko vojakov, kolikor jih pripada na njo po številu prebivalstva in preženem številu vojakov cele nemške države. Samo to pravico

da bi baš danes ne prišlo materi na misel, da ni treba...

„Ali ne dežuje?“ vprašala je mati.

„Ne, le včeraj je malo pršelo.“

Mati ni več vprašala. Obrnila se je, da bi še malo zadremala. Poluša pobrala je svetilnico, žveplenke, greben in zrcalo, odšla v vežo in zaprla dveri za seboj. Prižgala je luč, postavila svetilnico in zrcalo na polico in se začela česati. Sicer česala se je samo jedenkrat na teden v nedeljo — ta pa je bila včeraj.

Na to vrnila se je zopet v sobo in izvlekla srečno iz skrinje praznično obleko, vse, kar je imela najboljšega. Oblekla se je skoro kakor za cerkev; vrhom oblekla je vsakdanje krilce in čez telovnik in rokavce nataknila je ponošeno jopico, katero je s težavo zapela. Pripravila si je še na postelji rožasto, tibetovo ruto za na glavo, da bi jo še-le za vasjo zamenjala s staro.

Končno hitela je zakuriti. Predno je mati ustala, bil je zajutrek že kuhan, a Poluše že ni bilo doma. — Hitela je tako zlo v gozd, da je bila vsa vroča. Ko je prišla mej drevje, obstala je. V tem času se je že danilo; po nebu pluli so beli oblaki, a na zemlji delila se je senca od svetlobe. Nastajal je prijeten, jesenski dan. (Dalje prih.)

ima Bavarska, da se ne steka v nemško državno marveč v bavarsko državno blagajnico, kar se prištedi pri vojni upravi, kar se pa lahko spravi, ker se navadno pri vojski nič ne prištedi. Več govornikov se je pritoževalo, kako hitro narašča vojni budget. Leta 1870. je stala Bavarska vojska 16 milijonov bavarskih goldinarjev. Ko se je tedaj zbornica posvetovala o Versaillske pogodbi, so nekateri govorniki prorokovali, da se bode vojni budget kmalu podvojil. Vojni in finančni minister sta tedaj temu odločno oporekala. Letos se pa že vidi, kako so oni črnogledi imeli prav, kajti potrebščina za vojsko že znaša 58 milijonov mark. Bavarska se pa ni pomagati ne more, ker število vojakov dovoljuje nemški državni zbor, v katerem pa imajo večino mameluk, ki dovolijo vse, kar Bismarck želi. Nekaj govornikov se je pritoževalo, kako mučijo surovi pruski podčastniki vojake. Navajali so se konkretni slučajji. Vojni minister temu ni mogel oporekati, pa tudi ne potrditi, da bi se bili krivci kaznovali. Pa še več drugih pritožeb se je slišalo v zbornici, ki pa seveda nič ne pomagajo. Ker pa bode nezadovoljnost gotovo še naraščala, utegne usodepolna postati, ko bi se Nemčija zamotala v kako veliko vojno. Zbornica je sklenila povišati plačo vojaškim duhovnikom. — Komisija za naselje vanje Nemcev na Poznanjskem je dosedaj nakupila 48 veleposestev, razen tega pa še 17 občinskih posestev. Izdala je že nad 15 milijonov mark. Dosedaj je že razdelila 5 kupljenih posestev na sto nemških rodbin. Iz tega se vidi, da komisija hitro deluje in da bode pomoč, katero nameravajo dati avstrijski Poljaki svojim pruskim rojakom, prepozno prišla.

Oblastva v **Afganistanu** imajo velik strah pred Eyubom hanom in njegovimi pristaši. Storili so že obširne naredbe, da zabranijo kako ustajo. Več posadk se je pomnožilo, mnogo oseb so zaprli, ker jih dolže, da so Eyubovi pristaši. Afganom je prepovedano iz Kandahara ali Ghazna potovati proti Heratu, ker se boje, da bi se kje ne zbrali ustaši. Govori se, da je Eyub han ubežal v Beludžistan, vendar je tudi mogoče, da je še v Afganistanu.

Dopisi.

Iz celjskega okraja 23. oktobra. [Izv. dop.] Danes prilepili so se v Celji oklici mestnega župana dr. Nekermana, s katerimi pozivlje vse Celjane, da okrasijo svoje hiše, razobesijo zastave, ter tako skažejo dostojno svojo ljubezen in udanost do prestolonaslednikov Rudolfa in Štefanije, katera bode ta počastila C. lje s svojim visokim pohodom, v četrtek dne 27. t. m.

Rekli smo, da pozivlje k temu vse Celjske prebivalce, torej ne le Nemce, nemško misleče in čuteče ljudstvo in naše nasprotnike, temveč izvestno tudi Slovence. Vsak, komur so Celjske razmere dobro znane, vé, da prebiva v tem mestu velika večina slovenskega ljudstva, kar je popolnoma naravno, in kljub temu, da so Nemci in nemškutarji pri zadnjem ljudskem štetju silno pritiskali na priprosto ljudstvo, posebno na vse služabnike, dninarje in posle in je bil terorizem v tem oziru nezaslišan in brezmejen, imelo je vendar okoli 2000 (dva tisoč) prebivalcev pogum, pripoznati slovenščino svojim občevalnim jezikom.

Brez pritiska in terorizma bi se bilo za Slovence zglasilo sigurno kakih 300 prebivalcev. Celjskemu županu bi torej moralo biti in mu je gotovo dobro znano, da prebiva v Celji ne le veliko Slovencev, temveč, da je večina prebivalstva slovenska. Kljub temu sestavljen je omenjeni oklic le v nemškem jeziku. To brezozirno postopanje mora vsakega poštenjaka močno žaliti, tembolj pa v tem posebno važnem slučaju. Ako pomislimo, kako cesar sam in prestolonaslednik srčno ljubita vse avstrijske narode, ter se strogo držita enakopravnosti, moramo strmeti nad predrznostjo, s katero se prezira slovenski narod in jezik.

Nadejamo se, da bodo porabili v četrtek, dne 27. t. m. Celjski rodoljubi priliko, opozoriti prevzvišena prestolonaslednika na to, kake pravice in enakopravnosti uživajo tamošnji Slovenci pri Celjskem magistratu in županu. Naj bi se pa tudi ne pozabilo omeniti, da so se taki oklici in oznanila priobčevala in razglašala pod Auerspergovo vlado do leta 1879 tudi v Celji v obeh deželnih jezikih; od tistihmal pa Celjski Slovenci pod Taaffejevo vlado neso več deležni te sreče, kljub temu, da razglašujejo vse druge oblastnije in društva svoje pozive in oklice povsod in tudi v Celji v obeh deželnih jezikih. Kot dokaz navedemo tu oklic c. kr. graške namestnije za volitve v obrtno in trgovinsko zbornico in naznanilo ravnateljstva štajerskega konjerejskega društva o pregledovanju in premiranju konj 27. t. m. v Celji o navzočnosti prevzvišenih

prestolonaslednikov, katera oba oklica sta sestavljena v slovenščini.

Tu imajo štajerski voditelji Slovencev najlepšo priliko prepričati visoka gosta, kake krivice se godijo Slovincem o katerih se slovenski državni poslanci v Beči pri vladi vedno pa skoro zaman pritožujejo.

Iz Zagorja ob Savi 23. oktobra. [Izv. dop.] — „Oj, kako smo mi srečni!“ ponašajo in radujejo se nekaj časa naši Zagorci. Pa kako opravičeno! Ker previdni Gauč zabranjuje duševni proletarijat na Slovenskem — z nenaobraženimi se ložje pometa, — zato pa skrbe naši Pan-Nemci, nemškutarji in čifuti, da se povzdigne mladi zarod Zagorski do možno visoke stopnje švabske olike. Ne zadostuje, da se marljivi Plhak v potu svojega švabsko-premenjenega obraza peha, da bi ubil v glavo šolskim učencem sladke švabsčine natlačeno mero, tudi otročiči, ki so jedva govoriti pričeli, naj zanemarjajo jezik materinski in se uče jezika tujeja naroda, ki je slovanstvu, kar Turek krščanstvu! —

„Kindergarten“ — otročji vrt otvoril se je to jesen in, kakor čujem, praznovala se bo danes v to ime slovesnost, pri kateri se bodo naši zagrizeni nasprotniki drug drugega kadili, drug drugemu čestitali. Lehko si čestitajo, vsaj so dosegli več, kot so se nadejati mogli. Naravno je, da nemške in nemčurske družine pošiljajo svoje otroke v „Kindergarten“; v Zagorji pa pošiljajo — slovenski stariši svojo deco v šulferajnski vrt! — Srečni oče! švabske pošasti skrbé za tvoje dete; srečna mati! ves dan lahko delaš, otrok te ne nadleguje...! Kaj pa naši narodnjaki? Roke križem drže in gledajo, „kake cvetke bodo vzrastle na tem vrtu“! Ne, stvar je resna, resna tako, da ni umestno več molčati. Mogočnjaki pri naših tovarnah in rudokopih so večinoma naši narodni nasprotniki, od teh-le odvisni so pa vsi delavci, vse družine, ki služijo tem tovarnam. Kakor gospodje hočejo, tako se mora goditi, in ker pri nas ni nobenega gibanja od narodne strani, zato imajo naši švabi pri svojem germanizovanju jako proste roke, jako plodovito delovanje.

Zatorej rodoljubi, proč z narodno mrzloto, proč z indiferentizmom. Alea est jacta! Bili smo dolgo mirni, a ker je predrznost nasprotnikov prevelika, naj imajo boj! Ljudstvu treba pripomoči do narodne zavesti, namene nasprotnikov razodeti, starišem svetovati, naj raje sami tako lepo, kakor znajo, uče svoje otroke, kar jim bo gotovo več koristilo, kot vse švabske „manire“, kojim se bodo privadili v — strupenem vrtu! Ustanovimo podružnico sv. Cirila in Metoda! — Nikarte slepim biti, ali slepiti se pustiti. Ako seješ plevel, ne boš žel pšenice; če sadiš trnje, prirastlo ti bo trnje. In na šulferajnskem vrtu prirastel bo osat v znanih barvah: v rudečih, črnih, žoltih...! Na delo torej, ne plašimo se truda, ker

Brez dela, truda, bratje ni uspeha, Slovanskega se iznebimo greha!

Z Notranjskega 22. oktobra. (Jesenski list.) (Konec.) Pa čemu se truditi zaman, saj temu zlu bode kmalu odpomagano. Tu ni treba ni okrajne, ni deželne, ni državne — nobene pomoči. Pomoglo nam bode v tej važnej zadevi Tržaško mesto samo. Ali ni to velikodušnost, kakeršnej se ne najde jednaka — saj v novejši zgodovini ne! —

Mesto Trst hoče vsled te velikodušnosti imenovano vodo tako regulovati, da jo bodo že pri izviku zajezilo ter jo potem dalje po železnih cevih pod zemljo napeljevalo — naravnost v Trst. Tako je prav, greh treba že v kali — v začetku zatreti, potem je uspeh poboljšanja gotov. Taka je tudi tukaj. Vodo Bistrice-Reko treba pri izviku zamahiti ter jo celo pod zemljo napeljati, da bode, kakor sramovaje se, v podzemski tmuni in tihoti šumljala v „italijanski“ Trst. Potem se nam ne bode več bati prouzročevanja škode po njej, ker obsojena bode reva v večno tmino.

In tako bode potem ta nedolžna obsojenka tekla v grla Tržaškega prebivalstva ter gonila vsake baže stroje. Zbog tega vlada pa že zdaj marsikje večje veselje nego v Trstu samem. So ljudje, katerim so slabi časi zaradi babje razkošnosti pojedli njihovo lepe imetje, vsled česar težje pričakujejo rešitve iz teh časnih vic, nego oni starega zakona izpred pekla. So tudi ljudje, kateri si želijo na ta način poboljšati pičle dohodke, saj ni neznano, da žage donajajo le pičel dohodek, mlini pa skoro nobenega ne.

Nadalje so tudi ljudje, trdi kmetje, katerizreli in slovenske stvari povsem škodljivi politični menijo, da bodo tudi kakovo odškodnino dobili ter si tako poplačali stare dolgove. Vzlasti so zadovoljni z oddajo vode tistim, ki imajo poleg nje zemljišča, ker bi jim za tla, koder bi polagali cevi, plačali primerno odškodnino. Se ve, da so to le posameznikov želje; večina ljudstva v tej zadevi drugače misli. S prvimi tudi naš gosp. okrajni glavar v Postojini jednako misli, dočim je v tej zadevi iz večino ljudstva v nasprotju. Pa kaj njemu to. On veli: voda bode šla v Trst in jaz bodem vzetje te vode dovolil ter se pri tem držal samo postave, vse drugo šlo bode mi skozi ušesa.

Poudarjanja: „se bodem držal postave“ [ali: „se držim postave“] so slovenska ušesa že zdavnaj navajena, in jednaki prigovori izditi se morajo že slehernemu nekako prisiljeni, saj postava spoštujočega in isto spolnjočega uradnika nam mora njegovo dejanje kazati. Ali kakor se do sedaj kaže, smo v poprej navedeni vodni zadevi prizadeti, še vedno brezpravni. Zato nas pa gosp. okrajni glavar tolaži, da se dajo mlini narediti na veter in sopar. Blagor nam, sedaj vemo za jedno gospodarsko dobroto več, katere poprej nismo znali ceniti. Vender bodi nam vrhu vsega dovoljeno naslednje prašanje: Dotična vodna postava veli v nekem paragrafu, da je voda (kakeršna je Bistrica-Reka) občno dobro, katerega sme se vsakdo posluževati brez škode za tiste, kateri so najprvi interesovani pri njej. Ali ravno v tem slučaju se ta deželna postava prejednostránsko tolmači.

Tolmači se celo postava z gloslo: „občno dobro“ vsled česar morala bi voda Bistrica-Reka na vsaki način teči v Trst. Torej, kakor se kaže, bode se to postavno „občno dobro“ izpremenilo v dejansko občno slabo.

Kdo bode pa branil ubogo ljudstvo pod pretečo mu krivico, kdo se potegnil zanj? — Kje je mož, kojemu bje srce za zatirani narod in kojemu ono krvavi o pogledu na krivice, koje se mu hočejo na novo činiti! Ne najdemo ga! —

Toda, da nismo v sodbi preostri, recimo, da bi se takov mož dobil — ali bode pa našel v zastopnikih ljudstva dovoljno moralčno podporo? —

Na to še misliti ni treba. Mesto tega podpirati znajo ti zastopniki ljudstva za njegovo blagost unete moze le s frazami: „ne vemo še, kaj bi k temu naši občinski odbori rekli; izrecimo gospodu zahvalo za dosedanj njihov trud; naj nas tudi v prihodnje še tako podpirajo kot dosedaj itd.“

Temu naj se pa nihče ne čudi. Zadnja državnozbornska volitev nas je dovolj poučila o barvi in lastnostih nekaterih takovih zastopnikov ljudstva. In jednaka politika nadaljuje se še vedno. V zvezde se kujejo vladni moze, in malo, da se ne telefonira njihova slava v širni svet, zaradi več nego skromne zasluge, ako je kateri okrajni glavar razdelil mej uboge pogorelce nekoliko denarjev, katere so zložili drugi. Kam nas utegne jednako večno klanjanje in poniževanje dovesti, niti omenjati ni treba.

Še nekaj. Naša slovenska šolska družba, družba sv. Cirila in Metoda, postavila si je lepo, a težavno nalogo, napravljati šole in otroške vrtove, kjer je to treba proti grozečemu ponemčevanju in polasčevanju naše slovenske dece.

Ali kaj bode nam hasnil ves naš napor, ako nam bodo podirali to isti, katerih prva skrb bi morala biti — vzlasti na meji slovenstva — podpirati stvar, za kojoj delamo. Ali ravno od tam širijo se mej narod ideje, kakeršne bi se ne smele.

V glasilu „Edinost“ zagovarja se upeljava nemščine v ljudsko šolo v Rojanu s tem, da se bode z nemščino odrinila italijanščina. Oj kratkovidnost!

Mi prosimo, terjamo, sami si pomagamo za slovenske šole, potem pa pride jeden nebodigatreba s celo vrsto lamentacij, zakaj da se želi nemški jezik v domačo šolo. Bode se mari italijanska šola z nemškim jezikom poslovenila? — Se li bere grozdje s trnja in smokve z osata? — Družba sv. Cirila in Metoda naj odpira slovenske šole in otroče vrtove; ravno ondi naj pa slovenski sinovi sami prosijo za upeljavo nemščine v domače ljudske šole — kakov sad bode rodilo tako nasprotno delovanje v tako imenitnem — životnem narodnem vprašanju?

Res, ne dostaje nam besed za dostojno ožiganje take brezpametnosti.

Vsled jednakih pojavov utegne se nam še vlada smejati, ter zavrniti nas kot nezrel narod, kateri ne ve, kaj hoče. Želimo, da bi se jednaki ne-

plodovi v slovenskem časopisju nikdar več ne prikazali.

Kakor čitamo nekje, je goriški strah dr. Mahnič zopet začel strašiti. Znaniti, da se vica, saj pravijo, da se duše ranjnih o gotovem času prikazujejo. Goriška je v novejšem času postala v nekaterih za devah res neka posebnost. Doli se marsikaj znajde, kar se potem pošlje v Ljubljano pripravirati.

Tako hočejo nam po nekem ceciljanskem zboru, kateri se je pred nedavnim nekje tam vršil, kar si loma uriniti latinsko petje v cerkve. Kako bi bolje zagovarjali svoje neopravičeno dejanje, sami ne vedo, in tako se pripeti, da se zagovarjajo namesto dobro, prav slabo. Jedenkrat trdijo, da oni latinskega petja v cerkve ne urivajo, drugič pa, da jim nobeden nič za to ne more, kajti cerkev tako veli. In vender, s kakovo slastjo se jednaki nelogični produkti v Ljubljani tam blizu škofije pripravljajo, ter potem ubogemu narodu slovenskemu za pravo narodno blago prodajajo.

Prepričani bodimo pa, da se bode tudi v cerkvenem oziru narodu pravica dala, naj stavijo temu nasproti nekateri še tako mogočno svoj: ne.

Sklepam pa z željo, da bi prihodnje leto osorej slovenskemu narodu mogel napisati veselejši esenski list, nego je pričujoči — letošnji.

Domače stvari.

(Cesarjevič Rudolf in cesaričinja Štefanija) pripeljala sta se včeraj dopoldne ob 11. uri v Mürtzschlag, kjer je bil prvi pozdrav. Ob 12. uri 46 minut dospela sta v Gradec, kjer sta bila naudušeno pozdravljena. Ob 3. uri popoldne obiskala sta Eggenberg. Zvečer bilo je mesto sijajno razsvetljeno, na gorah goreli so kresovi. Ob 8. uri zvečer bil je obed, h kateremu so bili povabljeni razni dostojanstveniki, ob 9. uri pa krasna baklada meščanske garde. Danes je ogledavanje raznih znamenitostij in zavodov, ob 4. uri popoldne koncert, zvečer ob 1/2 9. uri sijajna predstava v gledališču, ob 1/2 10. uri pa serenada Graškega moškega pevskega zbora. Gradec je jako bogato okrašen in storilo se je vse za dostojni vsprejem visokih gostov. Tujcev došlo je toliko, da so vsi hoteli polni.

(Deželni zbori) sklicali se bodo nekda takoj po delegacijah, torej okolu 25. novembra.

(Slavno poštno ravnateljstvo) začelo je v zadnji čas razpošiljati poštnim uradom samo nemške napise in pečate, n. pr. „Haselbach in Krain“, „Schischka“ itd. Pri starejih uradih oziralo se je še na ravnopravnost, pri novejših pa ne več, kakor na Hrvatskem, kjer bodo skoro že sami madžarski napisi. Proti temu preziranjju jednako-pravnosti moramo tem odločneje protestovati, ker nikakor ne gre, da bi baš poštni uradi, odmenjeni splošnemu prometu, širili germanizacijo.

(Gospod Jurij Šubić) prišel je te dni zopet iz Pariza v svojo domovino. Kakor smo poročali svoj čas, dobil je namreč genijalni naš slikar od prestolonaslednika Rudolfa svojeručno podpisani nalog, da ilustruje za znano delo „Oesterreich-Ungarn in Wort und Bild“ po profesorji Hubadu spisani sestavek o slovenskem Štajerji. V ta namen odpotoval je g. Jurij Šubić na Dolenje Štajersko in sicer v ptujski, ormoški in ljutomerski okraj, da ondi posname nekatere važnejše prizore iz narodno-kulturnega žitja štajerskih Slovencev.

(Umrla) je včeraj v Ljubljani v 86. letu svoje dobe gospa Ivana Ahačič, rojena Polak, mati tukajšnjega odvetnika gospoda dr. Karola Ahačiča. R. I. P.!

(Novo izvoljeni odbor „Glasbene Matice“) se je sledeče konstituiral: Podpredsednik g. dr. Bleiweiss, tajnik g. Paternoster, blagajnik dr. Hudnik, šolski nadzornik Vencajz, knjižničar Juvanec. Zvnanji skladatelji blagovolé naj torej svoja pisma adresirati na knjižničarja gospoda Juvanca. — Po posredovanju gospoda vladnega svetnika in profesorja Dunajskega konservatorija A. Zellnerja posrečilo se je „Glasbeni Matici“ pridobiti si za učitelja gospoda Wagnerja, absolviranega konservatorista, ki je kot goslar in pianist po vsem izvrsten. Zaradi tega tudi omenjenega učitelja vsem narodnim rodovinom za poučevanje otrok na domu prav toplo priporočamo.

(„Rogača“) izšla je danes 20. številka. Ker je poslednja številka bila zaplenjena, ima ta številka štiri strani priloge, torej obilo šaljivega gradiva.

— (S neg) presenetil nas je danes zjutraj. Par prstov na debelo ga je naletelo, po malem pa še vedno sneži. Po ulicah nastalo je tisto neprijetno vreme, ki mu Ljubljanci pravijo „plundra“.

— (Meteor), ki se je v nedeljo popoldne pri jasnem nebu opazoval v Ljubljani, opazovali so istodobno tudi v Trstu in v Zagrebu. Meteor je torej imel jako dolgo progo.

— (Resnica ali roman?) S prisilnim potnim listom prijavil se je v soboto pri mestnem magistratu Josip Glavič, „Jesusovac“, porojen v Armiši v okraji kninskem, star 36 let. Povprašan, kako to, da je takim načinom odpravljen v domovino, pripovedoval je v hrvatskem jeziku nastopne dogodke svojega življenja: Spodnjo gimnazijo pohajal je v Zadru, višjo pa v Rimu, kjer je tudi izvršil bogoslovsko študije. Po dovršenih študijah odločil se je s 27 vrstniki za misijon na Japonsko in v Pekingu ga je škof Kurobinis Don Juvari v mašnika posvetil. Dne 29. decembra 1881. odpravili so se 4 škofi v spremstvu 28 misijonarjev birmovat. To so izvedele divje tolpe in je napale. Tamonjni misijonarji so za svojo osobno varnost sicer oboroženi z revolverji, a prevelike sili so se morali udati. Roparji zajeli so vse, mladih 28 skupili, škofo pa z neko tekočino polili in zažgali. Izmej vseh 28 skupljencev preživel je jedini Glavič grozne muke, ostali rodod Italijani, Francozi in Nemci so pomrli. Načelnik roparjev poslal je Glaviča v dar sultanu (?), ki ga je namestil mej evnuhe v harem, kjer je bil nad 5 let. Govoril je že takrat hrvatski, latinski, italijanski, grški, francoski in japonski, v harem uaučil da se je še arabski. Na sv. Jurija dan letos posrečilo se mu je ubežati. V Sofiji so ga prijeli, ker ni imel nobenih izkaznic in zaprli za dva meseca. Pozneje se je avstrijski konzul potegnil zanj in dognalo se je, da je Glavič sin posestnikov, da mu mati v Zadru še živi in da je njegova izpoved glede študij v Rim resnična. Konzul odpravil ga je potem domov in mu v ta namen izročil 20 gold. Pri mestnem magistratu Ljubljanskem zglašil se je s prisilnim potnim listom, izdanim v Oseku štev. 194 — 1887. I. Na životu pod srcem užgano ima znamenje evnuha. Prenočil je v magistratnem poslopju in podarila se mu je zimska suknja in obutev. Včeraj odpotoval je proti domu, da obiše svojo mater, potem bode pa krenil v Rim, da se dožene, da je vse istina, kar je pripovedoval. Možno, da bodemo kdaj še čuli, koliko je na tej čudoviti pripovedki resnice, koliko pa domišljije.

— (Odbor za Dolenčev spomenik v Trstu) imel je pretekli petek prvo sejo, v kateri je predsednik naznanil, da je namestništvo prepovedalo javno nabirati denar v to svrhu. Zatorej prosi odbor vse one gospode, ki so v zadnji čas kaj darovali, naj potrpe glede izkaza njih doneskov, dokler odbor ne stori potrebnih korakov, da se ta velečudna in samo v Trstu možna prepoved odpravi. — V isti seji bilo je posvetovanje zaradi spomenika. Odbor naprosil je slavnega kiparja g. Rendića, da napravi načrt spomeniku, kar je rečeni umetnik tudi obljubil.

— (Z Vidma pri Krškem) piše se nam danes ob četrt na 9. uro dopoldne: Mej tem, ko naletava prav pošteno sneg, vidi se na obzorji južno-zapadne strani blisk in sliši grom. Tudi spomina vreden dogodek!

— (Iz Litijske okolice) 24. oktobra se nam piše: Prošlo soboto udrlo se je zopet skalovje mej Zagorjem in Savo ter posulo železnico na 1 km. na dolgo, da sta oba tira zaprta bila. Trije vaki morali so čakati na progi, da se je odstranila zapreka. Bilo je to nekako ob 6. uri zjutraj, ko se je izvršila katastrofa. Jeden tir otvoril se je nekako ob 8. uri zjutraj, a do 1/2 12. ure vozili so potem vlaki le po tem jedinem. Potem izročil se je i drugi prometu. Bog nas varuj, kaj bo, ko se že sedaj, tako rano jeseni, vedno luščijo skale, — kako bode, ko nastane še neugodnejše vreme!

— (Akad. društvo „Slovenija“) napravi v sredo 26. t. m. svojo 4. redno sejo, z naslednjim dnevnim redom: 1. Čitanje zapisnika. 2. Poročilo odborovo. 3. Poročilo o dijaškem sbodu. 4. Slučajnosti. K obilni udeležbi vabi odbor. Gostje dobro došli! Lokal: I. Maria Theresienstrasse Nr. 4. Hotel de France. Začetek ob 8. uri zvečer.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Bruselj 24. oktobra. Senzacijo je vzbudil nemške vlade odlok, ki prepoveduje, da bi

se izpeljala že dovoljena telefonska zveza Bruselj - Aachen - Kolonj. Nemška vlada se nekda boji, da bi se po tej progi utegnili poročati preko Bruslja v Pariz o gibanju nemških čet.

Pariz 24. oktobra. Pogodbi o nevtralizaciji Sueškega prekopa in glede Hebridskih otokov podpisala sta danes Flourens in tajnik angleškega veleposlaništva, Egerton.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-180)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Tuji:
24. oktobra
Pri stoma: Saw, Nagy, Fregler, Sinder z Dunaja.
— Goldberg z Wernsdorfa. — Müller iz Liberec. — Dr. pl. Wursbach iz Berchtesgadena. — Grünwald iz Szalonaka.
— Dr. Jurtela iz Puja. — Rome iz Čemšenika. — Schrey z Bleda. — Elsner, Trappmann iz Trsta.
Pri stali: Ullrich, Oesterreicher, Guttman, Felber, Schrank, Schmitzer, Schmidt, Schweighofer, Popper z Dunaja. — Faber iz Kočevja. — Pepe iz Castelamarija.
Pri avstrijskem cesarju: Schrot iz Budimpešte.
— Monetti iz Stora. — Nišac iz Stanega trga.

Umili so v Ljubljani:
23. oktobra: Albina Jabačin, slikarjeva hči, 3 leta, Rošne ulice št. 5, za osepnicami.
24. oktobra: Josip Janša, paznikov sin, 1¹/₂ leta, Hrenove ulice št. 11, za jetiko. — Jovana Ahacič, posestnica, 85 let, Frančiškanske ulice št. 8, za utrujenjem pljuč.
— Fran Marjetič, delavčev sin, 2¹/₂ leta, Ulice na Grad št. 10, za bolezijo po kataru v črelih. — Urša Jager, mesarjeva žena, 65 let, Hradeškega vas št. 26, pljučnim edemom.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
24. okt.	7. jutraj	740-15 mm.	-3.6° C	sl. svz.	megla	42.00 mm
	2. pop.	735-17 mm.	6.4° C	sl. jzh.	obl.	dežja in
	9. sveder	729-79 mm.	5.0° C	z. vzh.	dež.	snega.

Srednja temperatura 2.6°, za 7.4° pod normalom.

Dunajska borza

dne 25. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 81.30	gl. 81.40
Srebrna renta	82.40	82.40
Zlata renta	111.80	111.80
5% marčna renta	95.20	95.20
Akcije narodne banke	886	875
Kreditne akcije	281.20	280.40
London	125.30	125.30
Srebro	—	—
Napol.	9.92 1/2	9.92 1/2
C. kr. cekini	5.93	5.93
Nemške marke	61.42 1/2	61.45
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 129	gl. 75 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	168
Ogerska zlata renta 4%	—	99
Ogerska papirna renta 5%	—	86
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	104
Dunaj. reg. srečke 5%	—	100 gl. 119
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	126
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	100
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	100
Kreditne srečke	—	100 gl. 178
Rudolfove srečke	—	10
Akcije anglo-avstr. banke	—	120
Tramway-društ. velj. 170 gl. n. v.	—	229

Njiva

prav blizu Ljubljane ležeča, se takoj prod.

Natančneje se poizve pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

Dober zaslužek!

Solidne osebe iščemo za prodajo zakonito dovoljenih premijskih srečk in damo visoko provizijo, oziroma stalno plačo. (778-3)

Hauptstädtische Wechselstuben-Gesellschaft.
Adler & Co., Budimpešta.

Gostilna

s tremi sobami, kletjo, shrambo in kuhinjo v pritličji; — s štirimi sobami, kuhinjo in shrambo (takozvano kaščo) v prvem nadstropju; — z dvema stajama in vrtilcem.

dá se takoj na Hribu št. 17 pri Vrhniki za več let v najem.

Kaj več pove lastnik Ignacij Javornik na Hribu pri Vrhniki. (782-2)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Pristne, ukusne in jedino iz prasičjega mesa narejene

kranjske klobase,

kakor tudi

Frankobrodске (Frankfurtarice) in vsakovrstne tuje klobasice, suhljad (šunken) in najrazličnejše mesne izdelke

priporoča znana trdka (784-1)

P. MAUSER,

v Ljubljani, Kongresni trg.

Naročila na deželo izvršujejo se točno in najhitreje.

Sodrug (kompagnon)

se išče za povečanje male tovarne, katera dobro stoji. Želi se premoženja blizu 2000 gl.; sodelovanje prosto. — Več o tem se zve pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

(780-2)

500 mark v zlatu,

če Grollich-ova obrazna orama (Crème Grollich) ne odpravi vseh nečistosti kože, kakor: peg, ogrce, ogorelosti itd. ter naredi polti svetlo bele in mladinsko čiste. — Ni nikako barvilo (Schminke). — Cena 60 kr. — Glavno razpošiljalnico ima J. Grollich v Brnu (Moravsko). — V Ljubljani ima zalogo Ed. Mahr, parfumer.

(741-2)

NAZNANILO.

Jemljem si čast naznanjati častitemu občinstvu, da bodem nadaljevala od današnjega dne naprej svojo že toliko let obstoječo

modisto trgovino

v svoji novi prodajalnici

na Mestnem trgu št. 3, tik lekarne Trnkóczy.

Usojam si pri tej priliki omeniti, da sem se z najnovejšim blagom, spadajočim k modistnej stroki, najboljšo oskrbela, tako, da se nahajam v prijetnem položaju, nuditi častitemu občinstvu na izber.

Klobuke vsake vrste za dame in otroke, lepo okinčane, forme, cvetlice, peresa, agrafo, svilnate in barunaste trakove, pliš, svilnate blago za kiné, svilnate, barunaste in modne trakove, naprske (modrice) vsake velikosti od najcenejših do najfinjših, svilnate, končene in sukene rokavice, najnovejše riše, vratnike, manšete, preje za pletenje, belo in barvano i. t. d. i. t. d.

Zahvaljujem se za do sedaj izkazano mi zaupanje, prosim častito občinstvo, svojo naklonjenost i nadalje mi ohraniti in me z obilnimi naročili počastiti, ter se priporočam z najodličnejšim spoštovanjem

(786)

Pavlina Pibroutz.

VELIKA DENARNA LOTERIJA,

za katero zakonito jamči visoka vlada v HAMBURGU.

500000

mark

kot največji dobiček v najprej nemem slučaju ponuja velika od Hamburgske države zajamčena denarna loterija.

Specijelno pa:

1 prem. a mark	300000
1 dobit. a mark	200000
2 dobit. a mark	100000
1 dobit. a mark	80000
1 dobit. a mark	70000
2 dobit. a mark	60000
1 dobit. a mark	55000
1 dobit. a mark	50000
1 dobit. a mark	40000
1 dobit. a mark	30000
5 dobit. a mark	15000
26 dobit. a mark	10000
56 dobit. a mark	5000
106 dobit. a mark	3000
256 dobit. a mark	2000
512 dobit. a mark	1000
739 dobit. a mark	500
28800 dobit. a mark	145
15989 dobit. a mark	300, 200,
150, 124, 100, 94, 67,	
40, 20.	

8,902.050 mark.

Najnovejša velika, od visoke državne vlade v HAMBURGU dovoljena in z vsem državnim premoženjem zajamčena denarna loterija ima 93.000 srečk, od katerih se izžreba 46.500 srečk. Za žrebanje določeni skupni kapital znaša

Znamenita prednost te denarne loterije je ugodna naredba, da se vseh 46.500 dobitkov, ki so zraven v tabeli, že v malo mesecih in sicer v sedmih razredih sukcesivno gotovo izžreba.

Glavni dobiček prvega razreda znaša 50.000 mark, poraste v drugem razredu na 55.000, v tretjem na 60.000, v četrtem na 70.000, v petem na 80.000, v šestem na 100.000, v sedmem pa eventuelno na 500.000, specijelno pa na 300.000, 200.000 mark itd.

Podpisana trgovska hiša uljudno vabi k udeležitvi te velike denarne loterije.

Častiti naročevalci se prosijo naročitvi pridejati dotične zneske v avstrijskih bankovih ali poštinih markah. Tudi se denar lahko pošlje po poštnej nakaznici, na željo se naročitve izvrše tudi proti poštneemu povzetju.

Za žrebanje prvega razreda velja

1 cela originalna srečka av. v. gl. 3.50.
1 polovica originalne srečke av. v. gl. 1.75.
1 četrtina originalne srečke av. v. gl. —.90.

Vsak dobi originalno srečko z državnim grbom v roke in ob enem uradni načrt žrebanja, iz katerega se razvidi vse natančneje. Takoj po žrebanju dobi vsak udeleženec uradno, z utišanim državnim grbom, listo dobitkov. Dobitki se točno po načrtu izplačajo pod državnim jamstvom. Ko bi kakemu kupcu srečk proti pričakovanju ne ugajal načrt žrebanja, pripravljeni smo ne ugajajoče srečke pred žrebanjem nazaj vzeti in dotično vsoto povrtniti. Na željo se uradni načrt žrebanja naprej zastoj pošiljajo na ogled. Da nam bo mogoče vsa naročila skrbno izvršiti, prosimo taista kolikor mogoče hitro, vsekako pa pred

31. oktobrom 1887

nam direktno doposlati.

(774-3)

VALENTIN & CO.,
Bankgeschäft,
HAMBURG.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.